

Iemand zoals jij

Eerste druk, april 2012
© 2012 Claudia Smeenk

Fotograaf coverfoto: Heimen Kijf
Model: Mariëlle Sloff

ISBN: 978-90-484-2402-3
NUR: 312

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

IEMAND ZOALS JIJ

CLAUDIA SMEENK

Voor mijn moeder;
Zij gaf mij liefde
en zij gaf mij liefde voor taal.

Hoofdstuk 1

Marco stond met een ruk stil toen hij haar zag. Er ging een schok door hem heen bij het zien van zoveel gelijkenissen. Herinneringen aan vervlogen tijden kwamen samen met het weggestopte verdriet weer omhoog. Hij bekeek de jonge vrouw en werd kwaad op het lot, dat hem op deze wrede manier herinnerde aan dat wat hij het meest miste op deze wereld.

Ze was iets langer en voller, haar haren waren korter en zonder krullen, maar bezaten dezelfde glans en kleur als Nadia. Ze had dezelfde diepbruine ogen en toch haalden ze het niet bij de ogen van Nadia. Haar gezicht was minder ovaal en haar wangen en lippen waren voller. Het was een knappe vrouw met bijzonder veel gelijkenissen met zijn Nadia. Maar zij was niet zo klein en fijntjes en wat hij bovenal miste was haar lieve en zachte uitstraling.

Ze merkte dat ze werd aangestaard en glimlachte naar hem. Met moeite lukte het Marco om een glimlachje te forceren. Ze was een topje aan het passen bij een marktkraampje. Het was een felgeel topje, terwijl Nadia zich altijd in onopvallende kleding had gehuld. 'Het staat je goed,' zei Marco, om maar iets te kunnen zeggen. 'Dankjewel,' zei ze met een glimlach. Marco kwam niet meer op woorden. Hij wilde niets anders dan naar haar kijken en heel even het gevoel hebben dat *zij* er weer was. Zijn gevoel schreeuwde van geluk dat zij voor hem stond, maar zijn verstand vertelde hem dat dit onmogelijk was. Met pijn in zijn hart stond hij haar aan te gapen. Ze deed alsof ze het niet merkte en zei plagend: 'Dan moet ik hem maar nemen als jij hem leuk vindt.' Marco beseftte dat hij harder zijn best moest doen dan haar aanstaren om de kans te vergroten deze vrouw, die zo op Nadia leek, nogmaals te zien.

'Ik weet dat er betere openingszinnen bestaan, maar ik heb het gevoel dat ik jou ergens van ken.' Hij loog niet. 'Dat lijkt me sterk, ik

ben hier net naartoe verhuisd. Ik kom uit Utrecht.’ ‘Oh, echt waar? Vanwaar je keuze om hier te komen wonen?’ Hij keek haar vol interesse aan. ‘Ik kan hier een baan krijgen bij een architectenbureau als interieurstyliste,’ antwoordde ze. Plots trok ze het topje uit zonder enige schaamte, iets dat Nadia nooit in het openbaar zou doen. Marco bekeek haar vluchtig. Ze had evenals Nadia een mooie, platte buik, al was Nadia haar huid meer door de zon gebruind. Nadia haar borsten waren kleiner geweest. Ze trok haar eigen T-shirt aan in opnieuw een felle kleur, ditmaal turkoois. De verkoper kwam al meteen op haar af en ze rekende het topje af. ‘Ik zal me trouwens even voorstellen,’ zei Marco tegen haar, brandend van nieuwsgierigheid naar haar naam, al wist hij dat het geen ‘Nadia’ was. ‘Marco,’ zei hij terwijl hij haar hand schudde. ‘Joëlle,’ zei zij. ‘Leuke naam,’ zei hij. ‘Ik ben ook leuk,’ zei ze uitdagend. Marco moest wennen aan haar uitdagendheid, evenals hij moest wennen aan haar opvallende kledingkeuze die volgens hem duidde op zelfvertrouwen. Nadia was echter alles behalve uitdagend en zelfverzekerd geweest.

‘Waar ben je komen wonen?’ vroeg hij zo nonchalant mogelijk. ‘Twee straten hierachter.’ Ze noemde een straatnaam. Marco prentte hem in zijn hoofd. Hij zou dagen door die straat lopen om ‘toeval- lig’ tegen deze vrouw die zo op Nadia leek op te lopen. Hij wilde haar zien, want ondanks alle pijnlijke herinneringen die ze met zich meebracht, kreeg hij het gevoel dat hij weer heel even bij Nadia was. Natuurlijk wist Marco wel dat Joëlle Nadia niet was. Maar als hij zijn verstand heel even een moment opzij zette en geloofde dat zij één en dezelfde vrouw waren, was hij dat ene moment de gelukkigste man op aarde.

Marco en Joëlle liepen samen over de markt, zoals hij vroeger ontelbare keren met Nadia had gedaan. Nadia hield van markten. Alsof Joëlle Marco’s gedachten kon lezen zei ze: ‘Gezellige markt hier.’ Marco knikte. ‘Zeker.’ Ze kletsten tijdens het lopen over de verhuizing, maar Joëlles woorden drongen niet tot Marco door. Hij was zich voortdurend bewust van de vrouw die naast hem liep. Joëlle liep met dezelfde elegantie, maar zelfverzekerder. Marco miste de soepele

rok die sierlijk met Nadia haar benen meebewoog. Nadia ging altijd gekleed in simpele kleding, veelal halflange rokken die soepel om haar lichaam hingen en haar slanke benen nog gracieuzer maakten. Ze droeg vaak simpele topjes en vestjes, maar het stond haar prachtig. Ze droeg meestal aardetinten die perfect kleurden bij haar bruine haren en donkere ogen en haar door de zon gebruinte huid. Ze droeg nooit hakken en hoewel Marco dat altijd vrouwelijk had gevonden miste hij het niet bij Nadia. Het paste niet bij haar. Ze was een simpele vrouw die met weinig tevreden was en verlegen werd van aandacht. Nu liep Joëlle naast hem, het evenbeeld van zijn schone Nadia. Zij droeg echter een felgekleurd shirt, een strakke spijkerbroek en een paar pumps. Marco vond het haar prachtig staan, maar alles moest Nadia, of een ieder die op haar leek, mooi staan.

Marco en Joëlle hun wegen splitsten aan het einde van de markt, waar hij na gezegd te hebben het leuk vond haar te hebben leren kennen op zijn fiets stapte en zij had gezegd dat dit wederzijds was, naar hem wuifde en wegliep. En toen was ze weg, de meest levende herinnering aan zijn geliefde Nadia ooit.

Dagen en nachtenlang vroeg Marco zich af of het echt waar was dat hij een vrouw had ontmoet die zo op haar leek. Dwaze ideeën kwamen 's avonds op bed in hem op. Dat zij Nadia was, dat ze nooit weg was geweest en ze nog even gelukkig als altijd waren. In zijn dromen ging Joëlle steeds meer en meer op Nadia lijken, tot ze uiteindelijk was veranderd in Nadia. Dan liepen ze omarmd over het strand, terwijl de zon onderging en met zijn laatste rode gloed het strand de kleur van de liefde gaf. Maar in deze dromen verdween met de zon ook altijd Nadia om hem er pijnlijk aan te herinneren dat zij er niet meer was. Marco kreeg Joëlle niet uit zijn hoofd. Hij wilde bij haar zijn om op die manier dichterbij Nadia te zijn. Verschillende keren liep hij door de straat waar ze woonde, maar hij kwam haar niet tegen. Ze was verdwenen en samen met haar Nadia ook weer.

Dagen gingen voorbij. Marco begon zich af te vragen of hij echt wel Joëlle had ontmoet. Was het niet nogmaals een droom geweest die

hem herinnerde aan zijn verlies en aan zijn verlangen naar de vrouw die nooit zou terugkeren in zijn leven? Weggestopte en verdrongen herinneringen die hem zo eenzaam, verdrietig en ellendig deden voelen kwamen weer omhoog. Hij had bij ieder voorwerp en iedere plek die ook maar iets met Nadia te maken had aan haar gedacht en haar zo intens gemist dat hij zich niet kon voorstellen ooit ergere pijnen te kunnen voelen. En nu kreeg hij dit gevoel opnieuw door een vrouw. Een vrouw met zo verassend veel gelijkenissen met Nadia dat de intense pijn van het missen zich mengde met een volmaakt gelukzalig gevoel bij het zien van zoveel herkenning. Tranen van geluk en verdriet mengden zich door elkaar tot de werkelijkheid zijn dromen over haar terugkeer overwon en hij zoals vele malen daarvoor opnieuw in elkaar kromp van de pijn. Keer op keer drong er tot hem door dat ze voorgoed verdwenen was en ze nooit meer terug zou komen. Zijn maatje, zijn engeltje, zijn wederhelft, de persoon die hem deed inzien wat hij waard was, de persoon waar hij voor leefde, waar hij voor was bestemd, de persoon die hij enkele weken voor haar overlijden ten huwelijk had gevraagd om voor eeuwig samen met haar te zijn, die persoon, dat volmaakte wezen, die was er niet meer. En met haar verdwenen zijn toekomstdromen, zijn geluk, zijn plezier en zijn reden tot leven. Het enige dat nooit zou verdwijnen was zijn liefde voor haar en de waardering voor al het mooie in de wereld dat zij hem had bijgebracht.

Marco zou Nadia nooit kunnen vergeten en dat wilde hij ook niet. Hij woonde nog steeds in het huis dat ze samen hadden gekocht en dat Nadia simpel, maar sfeervol had ingericht. Hun huis was overwegend wit met rieten meubelen en veel planten en bloemen. Marco kon zich er helemaal in vinden en het was echt hun thuis. Nu kon hij het zijn thuis niet meer noemen. Zonder Nadia was het huis immers niet compleet. Het huis was nog steeds gevuld met al Nadia haar spullen als herinnering aan haar, maar vooral omdat Marco haar niet uit zijn leven en huis wou halen. De keuken deed Marco het meest aan Nadia denken. Nadia was namelijk chef-kok geweest. Ze genoot van het maken van gerechten, de geur ervan, het decoreren ervan, het toe-

voegen van smaak uit één van de vele potjes met specerijen. En hoewel ze voor haar werk niets anders deed, stak ze thuis net zoveel liefde in het koken. Haar liefde voor koken uitte zich in de meest heerlijke gerechten, waar Marco altijd vreselijk van kon genieten. Nadia werkte in een klein gezellig restaurantje en Marco had te doen met alle mensen die daar nu nog kwamen en haar delicatessen moesten missen. Iedere avondmaaltijd stond Marco er nog bij stil dat de heerlijke gerechten van zijn Nadia nooit meer voor hem zouden worden opgediend. Maar niet alleen bij het eten miste hij haar (en haar kookkunsten), ook bij het alleen naar bed gaan, het wakker worden zonder haar, bij het thuiskomen in het lege huis en op nog veel meer andere momenten miste hij haar, verlangde hij naar haar en voelde hij zich eenzaam. Hij was niets zonder haar. Hij voelde zich alleen, verloren, hopeloos en toekomstloos.

Het was nu al ruim een jaar geleden dat Nadia in haar oude zwarte Mazda stapte om een vriendin te bezoeken die verhuisd was. Ze was nooit aangekomen, wegens een auto-ongeluk waarbij ze was omgekomen. Marco zijn hele wereld stortte in. Zij was hem alles waard geweest, hij hield meer van haar dan hij ooit met woorden zou kunnen uitdrukken. Hij had zoveel meegemaakt met haar, ze hadden samen prachtige herinneringen, ze kenden elkaar zo goed, ze hielden zoveel van elkaar en ze waren zo gelukkig samen. Marco kon zich geen leven zonder haar voorstellen en toch werd dat aan hem opgedrongen. Marco was ervan overtuigd dat er niets pijnlijkers bestond dan op een wrede manier, als met dit auto-ongeluk, gescheiden te worden van je geliefde. Hij was door een hel gegaan, nu zijn engeltje van deze aarde was verdwenen.

De eerste periode na haar overlijden was het ergst. Als hij haar schoenen zag staan, haar kleren in de wasmand vond, haar make-up bij de wastafel zag liggen, haar shampoo voor glanzend haar aantrof en bij vele andere voorwerpen van haar, had hij het idee alsof alles nog hetzelfde was. Dan drong iedere keer de harde waarheid tot hem door en had hij het gevoel dat een mes zijn hart doorboorde. Hij miste haar zo enorm dat hij er tijden vreselijk ziek van was. Zijn dagen waren gevuld met een intens verdriet, gemis en verlangen, hoofdpijn,

misselijkheid en slapeloosheid. En nu hij eindelijk over de ergste klap heen was en zijn leven weer begon op te pakken, kwam zij zijn leven in wandelen. Joëlle, het evenbeeld van Nadia. Zijn verlangen naar Nadia werd weer aangewakkerd en de pijn van het missen kwam weer omhoog.

Niemand zou zich werkelijk in kunnen denken hoe zwaar het verlies van Nadia voor Marco was, zonder zelf een dierbare te hebben verloren of Nadia gekend te hebben.

Nadia was een jonge vrouw en door haar kleine en fijne bouw leek ze nog jonger dan ze al was. Ze straalde warmte en liefde uit met haar zachte gezichtsuitdrukking en meelevende, liefdevolle ogen, waar Marco in kon verdrinken van liefde, maar ook zijn troost uit putte als hij verdriet had. Ze kon met zoveel zachtheid een arm om iemand schouders slaan en ze kon mensen zo liefdevol en begripvol aankijken met haar wonderbaarlijke ogen, dat geen medicijnen of troostende woorden iemand beter hadden kunnen helpen. Ze had fijne, soepele vingers waarmee ze prachtig piano kon spelen en ze won altijd ieders bewondering. Diezelfde handen maakten de meest heerlijke gerechten klaar die niemand kon afslaan. Ze had oog voor schoonheid en waardeerde de mooie dingen in het leven. Ze stond stil bij dingen in het leven waar niemand anders bij stil stond en met haar dankbare instelling waardeerde ze de meest simpele dingen uit het leven. Ze genoot van rustige muziek, de natuur in al haar schoonheid en met al haar geluiden, een rustige plek waar ze kon nadenken, 's winters voor de openhaard zitten met een kop warme thee, in bed liggen tegen Marco aan. Verder genoot ze van buiten zitten in de zon, het liefst vroeg in de ochtend als ze de vogels hun liederen hoorde zingen. Ze hield van wandelen, lezen, piano spelen, koken, tuinieren, films kijken, samen zijn met haar beste vriendinnen en ze hield ongelofelijk veel van Marco. Ze vertelde hem regelmatig dat ze van hem hield en ze enorm dankbaar was dat hij in haar leven was gekomen. Ze liet in alles haar liefde voor hem blijken en Marco wist voor haar niet dat twee mensen elkaar zo konden liefhebben en dat er zo'n volmaakt en lief wezen bestond als Nadia.

Perfekte mensen bestaan alleen in de ogen van verliefde mensen, die door de liefde verblind zijn en de negatieve trekjes van iemand niet willen erkennen. Bij Marco was dit niet het geval. Hij zag haar negatieve trekjes heel goed, maar hij zag ook dat ze voortkwamen uit haar perfectie. Zo had hij zich geïrriteerd aan het feit dat Nadia nooit eens kon lachen om een grapje over iemand, maar dit kwam voort uit het respect dat ze voor iedereen waarborgde. Marco had het vervelend gevonden dat Nadia nooit mee uit wilde en niet van de hedendaagse muziek hield, maar dit kwam voort uit haar kalme en vredige aard en haar liefde voor rustige en serene muziek. Marco had haar regelmatig saai en te rustig gevonden, aangezien hij van drukte en gezelligheid hield. Nu wist hij dat dat een foute interpretatie was geweest. Nadia hield van kalmte, rust, tijd voor zichzelf en genieten van de wereld. Ze had een afkeer van drank, sigaretten, luidruchtigheid, harde muziek, drukte en discotheken en was eigenlijk niet iemand van deze tijd. Ze was veel te lief en te goed voor deze wereld. En dat was ook het antwoord dat Marco zichzelf gaf op zijn grote waarom-vraag. ‘Waarom was *zij* omgekomen, het mooiste en liefste wezen dat op deze aarde had rondgelopen?’ Het antwoord zat volgens Marco in de vraag verborgen. Juist omdat ze zo lief, sereen, vredig en goed van karakter was hoorde zij niet op deze wrede wereld die haar voortdurend teleurstelde en ongerustheid bezorgde. Zij verdiende een betere plaats en op die plaats was ze nu, wachtend op hem tot hij zijn lessen op deze aarde had geleerd.

Naarmate er meer en meer tijd verstreek werd Nadia in Marco zijn ogen alleen maar liever en liever. Iedere negatieve eigenschap werd verbogen tot een positieve, totdat Nadia in zijn herinneringen zo’n liefdevol en goed persoon was dat ze ver boven de mensheid verheven was. Bij de aanblik van één van de vele foto’s van haar, kwam Marco’s liefde en affectie voor haar weer naar boven en deed hij zichzelf pijn door hem er aan te herinneren hoe een goede en lieve vrouw ze was geweest. Naar aanleiding van zijn gedachten die continu bij haar waren en haar meer en meer ophemelden, keerde zij bij tijden in zijn dromen terug als engel. Waar hij zijn geloof opnieuw uit putte dat ze een engel was en op een vredige plaats op hem wachtte.